

Observațiile făcute în zilele noastre schimbă felul în care înțelegem sistemele planetare și este important ca numele pe care le dăm obiectelor să reflecte înțelegerea actuală. Acest fapt se aplică în mod special denumirii de „planetă”. Cuvântul planetă descria inițial „hoinari” cunoscuți doar ca lumini mișcătoare pe cer. Descoperirile recente ne conduc la elaborarea unei noi definiții, alcătuită folosind informațiile științifice disponibile în prezent.

*Fragment din Rezoluția B5
a Uniunii Astronomice
Internaționale (IAU)*

Plecăm, nu-i lumea vinovată
Ne desprindem de pământ
Va mai fi la fel vreodată?

*Versuri din melodia The Final
Countdown (1986) a trupei
suedeze Europe*

E atât de tainic – tărâmul lacrimilor.“

*Antoine de Saint-Exupéry,
Micul Prinț*

Introducere

Aveam două zile când m-am întâlnit prima dată cu Auggie Pullman. Sigur că nu-mi amintesc ocazia cu pricina, dar mi-a povestit-o mama. Ea și tata tocmai mă aduceau acasă de la spital pentru prima oară, iar părinții lui Auggie tocmai îl aduceau pe el acasă de la spital pentru prima oară. Numai că Auggie avea deja trei luni. Stătuse în spital pentru că suferise niște operații care să-i permită să respire și să înghită. Respiratul și înghițitul sunt lucruri la care majoritatea dintre noi nu ne gândim niciodată, pentru că le facem automat. Numai că pentru Auggie nu erau ceva automat când s-a născut.

Părinții mei m-au dus la Auggie acasă, să ne cunoaștem. Auggie era în sufragerie, conectat la tot felul de echipamente medicale. Mama m-a ridicat și m-a pus față în față cu el.

— August Matthew Pullman, a zis ea, el este Christopher Angus Blake, noul tău cel mai vechi prieten.

Iar părinții noștri au aplaudat și au închinat un pahar în cinstea fericitei ocazii.

Mama mea și Isabel, mama lui Auggie, deveniseră cele mai bune prietene dinainte să ne naștem noi. S-au cunoscut la supermarket, pe Bulevardul Amesfort, imediat după ce s-au mutat părinții mei în cartier. Cum amândouă urmau să aibă în curând copii și locuiau peste drum una de alta, mama și Isabel au hotărât să formeze un grup de

mame. Asta înseamnă că niște mame se întâlnesc și petrec timp împreună cu mamele altor copii. La început, în grup erau șase sau șapte mame. Au ieșit împreună în oraș de vreo două ori înainte să se fi născut vreun copil. Dar, după nașterea lui Auggie, doar două mame au mai rămas în grup: mama lui Zachary și mama lui Alex. Nu știu ce s-a întâmplat cu celelalte mame.

În primii doi ani, cele patru mame din grup, împreună cu noi, copiii, ne întâlneam aproape în fiecare zi. Mamele mergeau să alerge în parc cu noi în cărucioare. Făceau plimbări lungi pe malul fluviului cu noi legați în eșarfe la pieptul lor. Luau masa la Heights Lounge cu noi așezați în scaunele pentru copii.

Singurele dați când Auggie și mama lui nu veneau cu grupul mamelor era când Auggie se întorcea la spital. El avea nevoie de o mulțime de operații, pentru că, la fel ca respiratul și înghițitul, mai erau și altele pe care nu le putea face automat. De exemplu, nu putea mânca. Nu putea vorbi. Nici măcar nu-și putea închide gura de tot. Ca să facă toate aceste lucruri, trebuia să fie operat. Dar, chiar și după operații, Auggie nu mânca, nu vorbea și nu închidea niciodată gura complet, ca mine și ca Alex. Chiar și după operații, Auggie rămânea foarte diferit de noi.

Nu cred că am înțeles cu adevărat *cât* de diferit era Auggie față de toți ceilalți până când am împlinit patru ani. Era iarnă, iar Auggie și cu mine, înfodoliți în geaci și fulare, ne jucam la locul de joacă. La un moment dat, ne-am urcat pe scară și așteptam la rând să ne dăm pe toboganul cel mare. Când aproape ne-a venit rândul, pe fetița dinaintea noastră a apucat-o frica, așa că s-a întors și ne-a lăsat pe noi să trecem în fața ei. Atunci l-a văzut pe Auggie. A făcut ochii mari de tot, a rămas cu gura căscată și a început să plângă în hohote. Era așa

de speriată, că nici măcar n-a putut coborî scara. A trebuit să urce mama ei s-o ia. Pe urmă a început să plângă și Auggie, care știa că fata plângea din cauza lui. Și-a acoperit fața cu fularul, să nu-l vadă nimeni, iar pe urmă a trebuit să urce și mama lui pe tobogan ca să-l ia. Nu-mi amintesc toate amănuntele, dar țin minte că a fost mare tevatură. În jurul toboganului s-a adunat lume. Oamenii șușoteau. Țin minte că am plecat foarte rapid de la locul de joacă. Țin minte că am văzut lacrimi în ochii lui Isabel, în timp ce-l ducea pe Auggie acasă.

Atunci a fost prima oară când mi-am dat seama cât de diferit era Auggie față de noi ceilalți. Dar n-a fost și ultima oară. La fel ca respiratul și înghițitul, celor mai mulți copii și plânsul le vine automat.

7.08 dimineața

Nu știu de ce m-am gândit la Auggie în dimineața asta. Sunt trei ani de când ne-am mutat și nu l-am mai văzut din octombrie, când a avut loc petrecerea de la sala de bowling. Poate că l-am visat. Nu știu. Dar când a intrat mama în camera mea, la câteva minute după ce am oprit deșteptătorul, mă gândeam la el.

— Te-ai trezit, scumpule? a zis ea încet.

Mi-am pus perna peste cap în semn de răspuns.

— E vremea să te scoli, a zis ea veselă și a tras draperiile de la fereastră.

Chiar cu capul sub pernă și ochii închiși, tot mi-am dat seama că în cameră era deja prea multă lumină.

— Trage perdelele, am mormăit.

— Parcă ar sta să plouă toată ziua, a oftat ea, fără să tragă draperiile la loc. Haide, doar nu vrei să întârzii și azi. Trebuie să faci duș.

— Am făcut duș și acum două zile.

— Exact!

— Of! am gemut eu.

— Sus, florică, a zis ea, bătând perna cu palma.

Am tras deoparte perna de pe față.

— Bine! am strigat. Mă scol. Ești mulțumită?

— Ce morocănos ești dimineața, a zis ea clătinând din cap. Ce s-a întâmplat cu copilașul meu prietenos din clasa a patra de anul trecut?

— Lisa! am ripostat eu.

Nu-i place deloc când îi spun pe numele mic. Am crezut că o să plece din camera mea, dar s-a apucat să adune niște haine de pe jos și să le pună în coșul de rufe.

— Apropo, s-a întâmplat ceva aseară? am întrebat, cu ochii încă închiși. Te-am auzit vorbind la telefon cu Isabel, când m-am culcat. Părea ceva rău...

Mama s-a așezat pe marginea patului meu. Eu m-am frecat la ochi, să mă trezesc.

— Ce-i? am zis. E rău de tot? Cred că l-am visat pe Auggie astă-noapte.

— Nu, Auggie e bine, a răspuns ea, strâmbându-se puțin la față și dându-mi deoparte părul din ochi. Voiam să aștept până mai târziu ca să...

— Ce-i! am întrerupt-o eu.

— Aseară a murit Daisy, scumpule.

— Poftim?

— Îmi pare rău, dulceață.

— Daisy!

Mi-am acoperit fața cu palmele.

— Îmi pare rău, scumpule. Știu cât de mult ți-ai la Daisy.

Darth Daisy

Îmi amintesc când a adus-o tatăl lui Auggie pe Daisy acasă. Auggie și cu mine jucam *Nu te supăra, frate* la el în cameră și am auzit brusc un țipăt ascuțit venind dinspre ușa de la intrare. Era Via, sora mai mare a lui Auggie. Le auzeam și pe Isabel și Lourdes, bona mea, cum vorbeau agitate. Așa că am dat fuga jos să vedem ce era cu toată tevatura.

Nate, tatăl lui Auggie, stătea pe un scaun de bucătărie și ținea în brațe un câine galben care se zbătea înnebunit. Via îngenunchease în fața câinelui și încerca să-l mângâie, dar cățelul era foarte agitat și tot încerca să-i lingă mâna, iar Via și-o tot trăgea.

— Un câine! a strigat bucuros Auggie și a dat fuga la tatăl lui.

Am dat fuga și eu, dar Lourdes m-a apucat de mână.

— Nu, nu, *papi*, mi-a spus ea.

Pe-atunci, Lourdes abia începuse să aibă grijă de mine, așa că n-o cunoșteam prea bine. Țin minte că-mi puneă pudră pentru bebeluși în adidași, ceea ce eu mai fac și-acum, pentru că-mi amintește de ea.

Isabel își ținea obrajii în palme. Se vedea clar că Nate abia intrase pe ușă.

— Nu pot să cred că ai făcut una ca asta, Nate, repeta ea iar și iar.

Stătea de cealaltă parte a camerei, lângă Lourdes.

— De ce nu-l pot mângâia și eu? am întrebat-o pe Lourdes.

— Fiindcă Nate a spus că acum trei ore câinele ăsta trăia pe străzi împreună cu un om fără adăpost, mi-a răspuns ea repede. E scârbos.

— Nu-i scârbos, este minunat! a zis Via și a sărutat câinele pe frunte.

— La mine în țară, câinii stau afară, a zis Lourdes.

— E așa drăguț! a zis Auggie.

— Este o *ea*, a zis Via repede, dându-i un ghiont lui Auggie.

— Ai grijă, Auggie! a zis Isabel. Nu-l lăsa să te lingă pe față.

Dar câinele îl lingeja deja pe Auggie pe toată fața.

— Veterinarul a spus că-i perfect sănătoasă, oameni buni, le-a spus Nate lui Isabel și lui Lourdes.

— Nate, trăia pe stradă! a replicat imediat Isabel. Cine știe ce microbi are!

— Veterinarul i-a făcut toate injecțiile, o baie bună și a căutat-o de viermi, a răspuns Nate. Cățelușa asta e sănătoasă tun.

— Nu-i o *cățelușă*, Nate! i-a atras atenția Isabel.

Era adevărat: nici vorbă să fi fost un pui. Nu era mititică, moale și rotundă, cum sunt de obicei puii. Era o cățea slabă, ascuțită, cu ochi neastâmpărați, cu o limbă lungă și neagră care-i atârna într-o parte a gurii. Și nici vorbă să fi fost de talie mică. Părea la fel de mare ca labradoodle-ul bunicii.

— Bine, atunci *parcă-ar fi* o cățelușă, a zis Nate.

— Ce fel de câine este? a întrebat Auggie.

— Veterinarul crede că e o corcitură de labrador galben, a răspuns Nate. Poate cu puțin chow-chow?

— Mai degrabă cu pitbull, a zis Isabel. Măcar ți-a spus doctorul câți ani are?

Nate a ridicat din umeri.

— Nu știe nici el sigur. Doi sau trei? De obicei îi judecă după dinți, dar ai ei sunt în stare proastă pentru că probabil a mâncat numai porcării toată viața.

— Gunoaie și șobolani morți, a zis Lourdes, de parcă știa sigur.

— Of, Doamne! a murmurat Isabel, frecându-și fața cu palmele.

— Îi miroase respirația urât de tot, a zis Via, fluturând din mână în fața nasului.

— Isabel, a zis Nate, uitându-se la ea. Destinul ne-a trimis-o nouă.

— Stai puțin, vrei să spui că o *păstrăm*? a zis încântată Via, făcând ochii mari de tot. Credeam că o ținem doar până reușim să-i găsim un cămin!

— Cred că *noi* ar trebui să fim căminul ei, a zis Nate.

— Serios, tati? a strigat Auggie.

Nate a zâmbit și a arătat cu bărbia spre Isabel.

— Mama hotărăște, copii, a zis el.

— Nu zău, Nate! a strigat Isabel, în timp ce Via și Auggie dădeau fuga și începeau să se roage de ea, împreunând palmele ca la biserică.

— Te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm! au repetat ei neîncetat. Te rugăm frumos te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm!

— Nu-mi vine să cred că-mi faci una ca asta, Nate, a clătinat din cap Isabel. Parcă viețile noastre n-ar fi și-așa destul de complicate.

Nate a zâmbit și s-a uitat la câine, care îl privea.

— Uită-te la ea, draga mea! Murea de foame și de frig. Bărbatul fără adăpost s-a oferit să mi-o vândă pe zece dolari. Ce era să fac, să refuz?

— Da! a zis Lourdes. Foarte ușor de făcut!

— Îți poartă noroc să salvezi viața unui câine! a răspuns Nate.

— Nu-l asculta, Isabel! a zis Lourdes. Câinii sunt murdari și miros urât. Și au microbi. Și ghici cine o s-ajungă s-o plimbe tot timpul și să adune caca după ea?

A arătat spre Isabel.

— Nu-i adevărat, mami, a zis Via. Promit s-o plimb eu. În fiecare zi.

— Și eu, mami, a zis Auggie.

— Avem noi grijă de ea, a continuat Via. O hrănim. Facem noi totul.

— Totul! a adăugat Auggie. Te rog te rog te rog, mami!

— Te rog te rog te rog, mami? a zis Via în același timp.

Isabel își freca fruntea cu degetele de parcă o durea capul. În cele din urmă s-a uitat la Nate și a ridicat din umeri.

— Mi se pare o nebunie, dar... Bine. Sunt de acord.

— Serios? a țipat Via și a strâns-o tare în brațe pe Isabel. Mulțumesc, mami! Mulțumesc mult de tot! Promit că vom avea grijă de ea.

— Mulțumesc, mami! a repetat Auggie, luând-o și el în brațe pe Isabel.

— Da! Mulțumesc, Isabel, a zis Nate, aplaudând cu labele din față ale câinelui.

— Îmi dai voie, te rog, s-o mângâi? i-am spus lui Lourdes și m-am smuls din strânsoarea ei înainte să mă poată opri din nou.

M-am strecurat între Auggie și Via.

Nate a lăsat cățelușa jos pe covor, iar ea s-a întors de-a dreptul pe spate, ca s-o putem scărpină pe burtică. A închis ochii de parcă zâmbea, cu limba lungă și neagră atârându-i până pe covor.

— Exact așa am găsit-o și eu azi, a subliniat Nate.

— N-am văzut în viața mea limbă mai lungă, a zis Isabel, lăsându-se pe vine lângă noi, dar fără s-o fi mângâiat încă pe cățelușă. Parcă ar fi diavol tasmanian.

— Mie mi se pare frumoasă, a zis Via. Cum o cheamă?

— Cum vrei s-o cheme? a întrebat Nate.

— Cred că ar trebui să-i spunem Daisy! a răspuns Via fără să stea deloc pe gânduri. E galbenă ca o margaretă.

— Frumos nume, a zis Isabel și a început să mângâie câinele. Dar mie tot mi se pare că seamănă puțin cu un leu. I-am putea spune Elsa.

— Știu eu cum ar trebui să-i spuneți, am zis eu și l-am înghiontit pe Auggie. Ar trebui să-i spuneți Darth Sfârtec!

— Țasta-i cel mai tâmpit nume de câine din lume! a replicat scârbită Via.

N-am băgat-o în seamă.

— Te-ai prins, Auggie? Darth... *Sfârtec*? Ai priceput? Pentru că un câine sfârtecă...

— Ha-ha! a zis Auggie. Ce haios! Darth *Sfârtec*!

— Nu-i spunem așa! ne-a zis Via îmbufnată.

— Salut, Darth Sfârtec! i-a zis Auggie cățelușei și a sărutat-o pe nasul roz. Putem s-o alintăm scurt Darth.

Via s-a uitat la Nate.

— Tati, nu-i spunem așa!

— Mi se pare un nume destul de nostim, a ridicat din umeri Nate.

— Mami! a zis Via furioasă și s-a întors spre Isabel.

— Sunt de acord cu Via, a zis Isabel. Nu cred că ar trebui să spunem „sfârtecă“ în numele unui câine... Mai ales când arată așa ca ăsta.

Cartea despre Pluto

— Atunci îi spunem numai Darth, a insistat Auggie.

— Ce tâmpenie! a zis Via.

— Din moment ce mama ne-a lăsat să păstrăm câinele, cred că ea ar trebui să-i hotărască ea numele, a intervenit Nate.

— Putem să-i spunem Daisy, mami? a întrebat Via.

— Putem să-i spunem Darth Sfârtec? a întrebat Auggie.

Isabel s-a uitat lung la Nate.

— Mă omori, a zis ea.

Nate a râs.

Și așa au ajuns să-i spună Darth Daisy.

Cartea despre Pluto

Autor: Palacio, R.J.
Editura: ARTHUR
ISBN/EAN: 9786303683713

Descriere produs

Aceasta carte ofera o explorare onesta si plina de blandete a provocarilor care apar in relatiile de prietenie construite in copilarie. Christopher s-a mutat in alt oras, parintii lui trec printr-un divort, iar efortul de a mentine o prietenie la distanta cu un copil care are nevoi speciale (si care atrage adesea atentia celorlalti) devine copleșitor. Intr-o singura zi plina de peripetii, Christopher trebuie sa invete o lectie dura, dar esentiala: prietenii adevarate necesita munca, empatie si, uneori, sacrificiu.

Descrierea cartii

Pe Pluto, locul unde lui Auggie Pullman si lui Christopher Blake le place sa imagineze misiuni spatiale, o zi are o suta cincizeci si trei de ore. Atat le-ar placea celor doi sa dureze o zi si pe planeta noastra, ca sa petreaca impreuna cat mai mult timp. Christopher i-a fost aproape lui Auggie in toate momentele grele, cand a suferit operatii complicate si i-a fost rau. Se stiu de cand erau mici de tot, iar pasiunea pentru Razboiul Stelelor si pentru explorarea cosmosului ii uneste chiar si dupa ce familia Blake se muta in alt oras.

Scrisa din perspectiva lui Christopher, care noteaza in jurnal intamplarile de peste zi, dar si din trecut, Cartea...